

Kapitola 1

Charlotte

Štědrý večer, 14:00

Zlomené srdce změní hodně věcí. Tak například nejsem obvykle typ člověka, který se mračí, když mu usměvavá paní při odbavování na Kennedyho letišti popřeje: „Hezké svátky!“

Zrovna teď s tím ale nic nezmůžu. Je Štědrý večer a jediné, co chci, je dostat se z New Yorku, jak nejrychleji dokážu. Už nikdy se nechci ohlédnout zpět. Chci zapomenout, že jsem tu vůbec kdy byla – zapomenout, že jsem si kdy myslela, že tu můžu najít nějaké své „nové já“.

Když jsem do New Yorku přijela, byla jsem nadšená a nevnímala nic než světla velkoměsta. To se ale před dvěma týdny změnilo. Začala jsem si všímat toho, na co si pan a paní Lawrencovi, moje hostitelská rodina z Yonkers, stěžovali pokaždé, kdykoli jsem nadnesla, jak moc se mi ve „městě“ líbí. Třeba všech těch hrubých lidí – a že jich je – a jak se vám evidentně neustále pletou pod nohy. A potkání. A toho, že celé město často páchne, jako by se nad ním vznášel obří deštník ze zkažené pizzy.

Úsměv paní přede mnou se začíná krabatit. Dojde mi, že musím působit strašně divně, jak tu tak stojím, mračím se a zírám do prázdna. Slovy „Ach ano... vám taky!“ se pokusím situaci zachránit a vzápětí jí oznámím, že letím letadlem v 18:45 na londýnské Heathrow.

Podívá se na monitor a svraští obočí. „Páni. Jste tu skoro s pěti hodinovým předstihem. Vy Britové si zakládáte na dochvilnosti, co?“

Kdyby to bylo společensky přípustné a nepůsobila bych při tom jako blázen, odpověděla bych tohle: „S dochvilností to nemá co dělat, Rondo.“ (To má napsáno na jmenovce.) „Ještě před čtrnácti dny jsem se domů fakt netěšila. Prožívala jsem ten absolutně nejlepší zahraniční studijní semestr na střední jménem Sacred Heart a začínala se až směšně těšit, jak se sem v září vrátím na vysokou. Přijali mě – s předstihem – na žurnalistiku na Kolumbijské univerzitě a byla jsem z toho radostí bez sebe. Vždyť jsem se měla stěhovat na místo, kde budu moct příběhy *prožívat*. New York mi měl dát tolik podnětů ke psaní. A mohla se tu ze mě stát „nová Charlotte“. Kdo je „nová Charlotte“? No to jsem v podstatě já – čímž myslím, že vypadáme stejně, protože na tom nic změnit nedokážu. Ale zatímco „stará Charlotte“ se zdržovala spíš doma, „nová Charlotte“ je spontánní a společenská. „Nová Charlotte“ riskuje. To by „stará Charlotte“ nikdy neudělala. Když jsem sem konečně doopravdy přijela, zjistila jsem, že „nová Charlotte“ je sakra úžasná! Hodně lidí si ji oblíbilo... zvláště ten kluk z hodin angličtiny, Colin. Jenže pak se Colin rozhodl, že mi zlomí srdce. V ten moment jsem s volností a sponta-

neitou skončila a najednou mi zbyl čas zaměřit se na věci, který jsou v New Yorku celkem na prd – jako třeba to, že cesta metrem je asi stejně tak pohodlná jako jízda v nákupním košíku. A to, že dopustíte neuvěřitelný pitomosti: třeba že autům klidně dovolíte zahrnout přímo do davu přecházejících lidí! A taky to, jaká je tu v prosinci zima. To už vážně zavání porušováním lidských práv.“

Ve skutečnosti jí na to ale řeknu pouze: „No, asi se jen vážně těším domů.“

Což je koneckonců pravda. Je to vlastně jen úspornější způsob, jak říct to, co říct chci. Možná právě proto to s Colinem nevyšlo. Možná kdybych s tím prostě přišla a narovinu se ho zeptala, jestli je nešťastný... Byli bychom pořád spolu, kdybych byla přímější?

Ale no tak, Charlotte. Colin by byl pořád stejnej blbec, i kdybys byla přímější.

Se svou logikou se v tomhle případě přít nemůžu a zrovna tak nemám odpověď na to, jak kruté si mě dobírá vlastní mozek – *To mám za to, že se snažím být spontánní.*

Když taškou přes rameno srazím model sochy Svobody na hračku v podobě taxíku, který spadne přímo na Empire State Building pod ním, uvědomím si dvě věci. Zaprvé, že je moje taška zbytečně velká, jak mi pořád opakuje máma, a zadruhé, že jsem se musela odbavit, odevzdat kufr a odkráčct od přepážky přes celé letiště až do obchodu se suvenýry, aniž by můj mozek cokoli z toho zaregistroval.

Ale patrně to tak bylo. V pase mám strčený palubní lístek a z nějakého důvodu stojím v obchodě se suvenýry. Co tu sakra dělám? Já přece žádnou připomínku svého semestru

v zahraničí nechci – chci to všechno nechat za sebou. New York si klidně může všechno, na co sáhnul, co zkazil, co zmařil, nechat.

Rondě jsem nelhala. Jediné, co v tuhle chvíli chci, je jet domů. Jet domů a vrátit se zase ke svému starému já... Ne, ne ke starému. Ke svému původnímu já. Ke svému opravdovému já, kterému se zjevně nemám šanci vyhnout. Říkejme jí „anglická Charlotte“.

Žhavé, ostré štípání v očích mi dává najevo, že je načase odsud vypadnout – protože ani anglická Charlotte nebrečí na veřejnosti –, a tak se začnu proplétat mezi vystavenými plyšovými hračkami a mrakodrapy z umělé hmoty zpátky do hlavní letištní haly. Sklopím hlavu, abych náhodou nezahlédla ohromné plakáty s newyorským panoramatem – ta jasná světla města, které nikdy nespí, totiž v dnešní špatné (smutné) náladě nevnímám. Vidím jen vysoká monstra ze skla a oceli zlostně hledící do nebe, jako by ho snad vyzývala k boji.

New Yorku, no tak, co ti to nebe kdy provedlo?

Bože. Dorazit na letiště takhle brzo byla možná chyba – teď mám čtyři hodiny na to tu vysedávat jak hromádka neštěstí. Každých pár minut zírám do mobilu a kontroloju Instagram. Nejdřív svou zeď, potom komentáře a nová sledování, pak aktivity svých přátel, abych viděla, kdo komu lajkoval fotky (obnovit–obnovit–obnovit). Budu mít úplně vyždímanou baterku a nebudu ani moct poslouchat ve zbytku času hudbu. Ale to je možná dobře – v playlistu mi totiž nezbylo téměř nic kromě depresivních písniček.

Vlastně jsem si teď vážně dost oblíbila The Smiths – a to v mém stavu asi není zrovna dobře!

Moje holka mě musí neuvěřitelně přitahovat. Potřebuju cítit – já nevím, asi vášeň. A... já ji prostě necítím.

Takhle se se mnou rozešel.

Usmyslím si, že teď potřebuju odvést své myšlenky jinnam, a tak se vydám do knihkupectví. Vtom se však zarazím, protože mi dojde, že vůbec nevím, co vlastně hledám. Žebříček bestsellerů je plný knížek pro mladé ženy, které obvykle čtu ráda – ale právě teď se mi chce ze všech těch srdíček kolem zvracet. Vzápětí můj zrak padne na trio brakových, pulpových, násilných thrillerů – to je nápad. Co takhle knížku, která je o zápletku a o násilí, a ne o pocitech. To je nejspíš přesně to, co teď potřebuju. Asi pět minut se rozhoduju a snažím se vymyslet, která z těch knížek zaměstná můj mozek nejvíc, jenže to není vůbec jednoduché, všechny mají skoro stejný přebal – siluetu krácejícího muže a jednoslovný název pod ní. Přemýšlím, v čem se tak můžou *Odveta*, *Odplata* a *Msta* vlastně lišit?

Na plakátu *Msty* se doslova píše „DONNY TO MÁ SPOČÍTANÝ...“.

Nevím sice, kdo je Donny ani proč „TO MÁ SPOČÍTANÝ“, ale tu knížku popadnu a zamířím s ní k pokladně. Otočím se a obejdu kluka, který se zrovna sápe po jednom z největších bestsellerů vysoko na polici a riskuje, že si přitom vykloubí rameno. Slyším ho vrčet a pak nadávat – to když z police shodí jinou knížku. Sotva stihnu zaznamenat, že je to drobná knížečka s papírovými deskami, když vtom mě praští do hlavy. Ruce mi instinktivně vystřelí do vzduchu a knížku chytím do náručí.

„Ježiš, fakt moc promiň.“

Zvednu hlavu a zadívám se do temně hnědých očí vysokého kluka, kterému může být o pár let víc než mně. Má dlouhé, rozčuchané vlasy a nejspíš na nich měl většinu dne čepici, jak jsou spláclé. Strávila jsem v New Yorku dost času na to, abych poznala, že patří k takzvaným williamsburským onanům – což je přezdívka (dobře, nadávka), kterou jsem sama vymyslela. A podle holek ze Sacred Heart je to ten nejlepší a nejbřitštější překlad slova „hipster“, jaký kdy slyšely.

Tenhle kluk sice možná je williamsburský onan, ale tu ošuntělou, nedbalou, zároveň však čistotnou image zvládá celkem s přehledem. Brooklynští hipsteři nevypadají tak... *omšele* jako hipsteři u nás doma. Dokonce i se špatnou náladou si všimnu, že před sebou mám kus.

Kdyby mé srdce neposloužilo zrovna jinému hipsterovi s hezkými lícními kostmi jako boxovací pytel, nejspíš by se mi právě kapánek rozbušilo.

Natáhne ke mně volnou ruku. Ve druhé drží jakousi knížku, pro kterou sem přišel, a tašku ze stejného obchodu se suvenýry, ze kterého jsem před chvilkou odešla. „Mám to vrátit zpátky?“

Sklopím oči ke dvěma knížkám ve svých rukou. Ta, kterou jsem zachránila od bolestivé smrti, je pokrytá kresbami skleniček na víno, hudebních nástrojů, srdíček s obvazy – a z nějakého prapodivného důvodu je na ní taky štěně. Zakroucená červená písmena na mě křičí:

Jak zapomenout na svého expartnera v deseti snadných krocích!

„Možná se zkus smířit s tím, že je to prostě kretén.“

Zvednu oči zpátky k „hipsterovi k nakousnutí“, který se šklebí a těká pohledem mezi mnou a tou příručkou. Potom ukáže na *Mstu*. „Ale vypadá to, že tě zajímaj i násilnější řešení.“

Přikývnu. „Budu snít o tom, jak se mu mstím.“

„Hele, tu knížku bys asi měla nechat na mně. Přece jen jsem ti právě málem způsobil otřes mozku.“

Podám mu ji. „Děkuju. Vysloužil sis imunitu a na mém Seznamu pomsty se neobjevíš.“

Ehm, co že se to tu právě děje? Neflirtuju tu... s cizím člověkem? To se mi zrovna nepodobá. Ale je hezkej a už ho nikdy nepotkám, tak snad trocha flirtování ničemu neuškodí?

Dokonce i anglická Charlotte to někdy dělá. A to, že jsem se resetovala do továrního – anglického – nastavení, přece ještě neznamena, že ji nemůžu něčím vylepšit. Hipster k nakousnutí neví, že mě můj kluk zrovna pustil k vodě kvůli tomu, že nejsem superpřitažlivá. Netuší, že poslední dva týdny hodinu co hodinu brečím. Nemá tušení, že má „podzimní mise“ stát se „smělou, svobodnou duší“ skončila jejím zatčením a vhozením do citové hladomorny.

Moje původní newyorská mise ale pořád běží – ještě pár hodin nemusím být tou plachou, nesmělou Angličankou.

K té se můžu vrátit doma.

„Hele,“ praví a všechny knížky si strčí do podpaží, „mohla bys mi s něčím pomoci?“

Na odpověď nečeká. Z tašky z obchodu se suvenýry vytáhne růžového plyšového medvěda v černém tričku, na kterém je cosi, co připomíná dětskou kresbu manhattan-

ských mrakodrapů. Velkými růžovými písmeny je na něm napsáno „I HEART NEW YORK“.

Žádný obrázek srdce – je tam vážně napsané slovo „heart“.

„Tohle jsem koupil svojí holce. Vrací se domů po semestru v Kalifornii... Jak moc laciný ti to přijde na stupnici od jedny do deseti?“

„Tak na sedmnáct.“

Zasměje se. Až moc. Uvažuji, jestli by mi byl jeho smích takhle protivnej, kdyby nenásledoval hned potom, co to slovo na „h“ zbrzdilo můj optimismus.

Tak už se konečně pouč, anglická Charlotte, říkám si, když ho otupěle následuju k pokladně. Operace „Nová Charlotte“ prostě potupně selhala.

Zatímco mi kupuje knížku, snažím se vytěsnit jeho žvanění, ať už se týká čehokoli. Jsem si jistá, že je jeho „holka“ moc milá a tak podobně, ale že bych chtěla poslouchat průpovídky o tom, jak jí to ironicky kýčovitý tričko bude připadat „cool“, tak to vůbec ne. Když zaplatí, podá mi tašku s knížkou a společně vyjdeme ven. A hned před vchodem se zarazíme. Právě jsme totiž vkročili do běsnící laviny lidských těl ženoucích se všemi směry do svých vánočních destinací.

„Děkuju za knížku,“ řeknu a strčím si ji do tašky.

Už už se chystá odpovědět, když vtom zaslechneme mužský hlas a oba sebou trheme. Ostré vyjeknutí prořízne mumraj letiště.

„Ty se chceš rozejít? Myslíš to vážně?!“

Hipster k nakousnutí se otočí, já musím udělat krok do strany, abych přes něj viděla, a oba zíráme na scénu před se-

bou. Přímo před přílety proti sobě stojí mladý pár. Ta holka je opálená blondýna s otravně dokonalými vlnitými vlasy a na sobě má naprosto úžasný bílý kabát ke kolenům. Myslím, že jí není o moc víc než mně. Podle světle modrého kufru, který táhne za sebou, poznám, že právě přiletěla. Kluk proti ní je taky přibližně stejně starý jako já a je oblečený do světle hnědé vojenské bundy. Pod ní má smetano-žlutou flanelovou košili, která se k ní těžce nehodí. Přes rameno má hozený červený batoh, ale žádné letištní cedulky na něm nevidím. Tohle není mladý pár, co se odněkud vrací – tohle je mladý pár, co se právě vítá na letišti.

Teda byl to pár. A k „vítání“ to celé možná má trochu daleko.

Ona spíná ruce a pevně si je tiskne k hrudi. Univerzální gesto pro vyjádření „moc mě to mrzí“. On svírá ve svěšené ruce třináct rudých růží a těká očima zleva doprava, jako by ho právě někdo požádal, aby vypočítal druhou odmocninu z 23 213.

Myslím, že přesně takhle jsem se tvářila, když se se mnou rozešel Colin.

Udělám na hipstera k nakousnutí univerzální obličej s významem „to je teda nepříjemný“. Ale nedívá se na mě – kouká do země, kroutí hlavou a povídá: „Přece mu řekla, že se uviděj po svátcích.“

No sakra. Tak tohle je ta holka, kterou tu má vyzvednout?

Podívá se na mě stejným pohledem jako pan Lawrence, když mu tehdy instalatér oznámil, že bude volat „někdy mezi desátou a čtvrtou“. Pohledem, který říká: „No věříš tomu, s jakejma blbostma já se to musím potýkat?“